

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **M. O.**, zast. Mgr. Vítem Biolkem, MBA, advokátem, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č.j. OAM-250/LE-BE02-K03-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Za žalobní body označila zákonná ustanovení, která dle jejího názoru žalovaný v předchozím řízení porušil, konkrétně § 2 odst. 1, odst. 4, § 3, § 50 odst. 2-4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu v souvislosti s § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V následném doplnění žaloby prostřednictvím svého zástupce uvedla, že žalovaný postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, když nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, když byla jako křesťanka mučena a opakovaně znásilněna členy skupiny Boko Haram, kteří mají na svědomí smrt jejích rodičů a má odůvodněný

strach, že po svém návratu bude členy této skupiny pronásledována a usmrcena. Žalovaný by v napadeném rozhodnutí měl řádně zhodnotit a uvést, jakou relevanci přiznává jednotlivým zprávám opatřeným v průběhu správního řízení a nikoli pouze obecně poukazovat na nesplnění podmínek pro udělení azylu žalobkyní. Závěrem žalobkyně popírá správnost úvahy žalovaného, že jí v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy, dle žalobkyně tak žalovaný nezhodnotil řádně situaci dle ustanovení § 14a zákona o azylu a chybně žalobkyni neudělil ani doplňkovou ochranu.

Setrvala na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby. Má za to, že situaci žalobkyně se zabýval podrobně a srozumitelně popsal, na základě jakých důvodů a konkrétních souvislostí dospěl k závěru o neudělení azylu a následně ani doplňkové ochrany. K nebezpečí související se členy skupiny Boko Haram, žalovaný uvedl, že je třeba přihlídnout k postupnému vývoji situace v zemi státní příslušnosti žalobkyně (...) a možnosti žalobkyně využít vnitřní přesídlení. Žalovaný rovněž zpochybnil i tvrzené nebezpečí vážné újmy, jež by žalobkyni v případě návratu hrozilo, nadto když tato značnou dobu po útoku na svou osobu nadále pobývala v témže místě a vycestovat se rozhodla až po časovém odstupu. K námitce zkrácení práv žalobkyně v důsledku použití zpráv shromážděných během správního řízení žalovaný uvádí, že z podané žaloby nevyplývá, jakým způsobem k tomuto zkrácení mělo dojít, nadto za situace, kdy se žalobkyně odmítla s podkladovými informacemi seznámit, stejně jako možnost se ke shromážděným informacím vyjádřit či navrhnout jejich doplnění, to vše za pomoci tlumočnicka. Žalovaný tudíž po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobkyně ve vlasti neměla žádné potíže, relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a ani v případě návratu jí nehrozí nebezpečí vážné újmy. Se žalobními námitkami nesouhlasí a trvá na tom, že v případě žalobkyně zjistil dostatečným způsobem skutkový stav, přičemž odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci, zejména výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného i právního zástupce žalobkyně v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 18.11.2014 a následném pohovoru ze dne 19.1.2015 a doplňujícím pohovoru ze dne 27.3.2015 žalobkyně uvedla, že má státní občanství Nigérie, národnost Agbo, je křesťanského vyznání, není a nikdy nebyla členem žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. Je svobodná, bezdětná. Uvedla, že se narodila v Agbo a během svého života se pohybovala mezi tímto místem (které je něco mezi městem a vesnicí) a městem Jos. Prostředky na přemísťování měla díky práci, jelikož kvůli obavám z Boko Haram přestala docházet do školy a začala pracovat na farmách v zemědělství, předtím ji zajišťoval otec. Vlast opustila dne

7.11.2014. K důvodům odjezdu z vlasti uvedla, že v polovině roku 2013 členové Boko Haram napadli město Jos, do něhož opakovaně zajížděli, jejího otce, pastora křesťanské církve, zabili, později v důsledku bombového útoku zemřela i matka a jí cestou z kostela členové skupiny znásilnili. Přemístila se s malým bratrem k babičce do Agbo, ale i zde působila skupina Boko Haram. Několik žen bylo v březnu 2014 uneseno a na farmě, kde pracovala, došlo k jejímu mučení a opětovnému znásilnění. Boko Haram přijížděla do vesnice opakovaně, ale ženy se vždy snažily ukrýt. Své napadení a znásilnění nikomu nenahlásila, pokud by to sdělila policii, bála se, že by se útočníci vrátili a zabili jí. Takové napadení je podle ní v Nigérii běžné. Přicestovala na pas, který ji obstaral pan John, jí blíže neznámý muž, který ji nabídl pomoc s odjezdem ze země (a s nímž přiletěla, a to leteckou linkou z Lagosu do Prahy se dvěma mezipřistáními. V Praze ji muž posadil do autobusu do Francie, pas si ponechal, ale v Německu došlo k jejímu zadržení a navrácení do ČR. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu ohrožení jejího života, má obavy ze zabít členy Boko Haram, kteří ji vyhrožovali, že pokud oznámí, co se jí stalo, zabijí ji. V ČR by chtěla studovat a najít si zde práci.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace, stavu dodržování lidských práv v Nigérii a zdejšího působení skupiny Boko Haram. Při posouzení žádosti žalobkyně žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy ACCORD ze dne 6.9.2012 – Boko Haram, Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2013 z 27.2.2014 Ministerstva zahraničí USA, Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 ze dne 21.1.2014, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 ze dne 25.2.2015, Zprávy CRS pro Kongres USA, z 20.5.2014, Nigerijská Boko Haram: Často kladené otázky, Informace MZV, č.j. 991317/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, k č.j. MV-15439-14/OAM-2014-situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Svobody ve světě 2015-Nigérie, Freedom House, 28.1.2015 a Informace z Infobanky ČTK – „Země světa, Nigérie“, aktuální znění. Žalobkyně nevyužila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, žádné námítky nevznesla, doplnění podkladů nenavrhla.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje, vztahuje-li se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá opodstatněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobkyně podrobně zabýval, posuzoval její azylový příběh na základě výpovědí žalobkyně učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně neuváděla žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byla ve vlasti pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebyly prokázány azylově relevantní důvody uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy důvodné obavy z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by žalobkyni takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Ačkoli z výpovědí žalobkyně vyplývá, že z vlasti odjela kvůli obavám z islamistické skupiny Boko Haram, jejíž členové ji mučili a opakovaně znásilnili a v případě návratu by ji zabili z důvodu vyjádření informací o jejím znásilnění, tedy obavám ze strany nestátních původců pronásledování, je nucen v této souvislosti zdejší soud odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim. Rovněž v rozsudku ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, Nejvyšší správní soud vyslovil, že potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Z jeho konstantní judikatury, např. z rozsudků ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, pak dále vyplývá, že v případě pronásledování soukromými osobami se postižená osoba musí vždy obrátit nejprve se žádostí o

pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V případě žalobkyně se o tuto situaci nepochybně nejedná, neboť ta možnost obrátit se na místní policejní orgány či úřady nevyužila a poté, co měla být napadena a znásilněna, svoji situaci řešila útekem ze země, a to s více než půlročním odstupem. Nedůvěra žalobkyně v činnost nigerijské policie, která má dle tvrzení žalobkyně z Boko Haram strach, přitom není relevantním argumentem pro zpochybnění dostupnosti ochrany občanů Nigérie v případě, že jsou vystaveni sexuálnímu násilí. V tomto kontextu je možné poukázat i na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, sp. zn. 5 Azs 7/2004, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu. Jak vyplývá z aktuálních zpráv, které žalovaný správní orgán opatřil, nigerijské státní orgány vždy proti skupině Boko Haram tvrdě zasahovaly a snažily se dopady na civilní obyvatelstvo snížit, a to jak formou armádních akcí, tak i zavedením nových zákonů či vytvořením mezinárodní vojenské jednotky. Dle výše uvedených zpráv je v současné době činnost hnutí po zásahu vlády výrazně omezena, jakož i oblast, kde nyní operuje – Sambisa, severovýchodní část hranice Nigérie s Čadem. Ze zjištěných skutečností tak nelze v žádném případě dovozovat, že by státní orgány Nigérie odmítaly či nebyly schopny žalobkyni poskytnout adekvátní pomoc. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se tudíž soud ztotožňuje. Nadto žalovaný dovodil, že žalobkyně mohla a v případě stále trvajících ohrožení při jejím případném návratu do Nigérie může řešit své obavy ze zabití členy Boko Haram v zemi svého původu formou tzv. vnitřního přesídlení. S tímto závěrem se soud plně ztotožnil s ohledem na skutkové okolnosti daného případu a zprávy o situaci panující v Nigérii, které soud považuje za adekvátně vyhodnocené. V dané věci totiž nelze přehlédnout skutečnost, že žalobkyni nic nebránilo v tom, aby se přestěhovala do pro ni vhodnější a bezpečnější části Nigérie, včetně hlavního města Abuja, když svoboda vnitrostátního pohybu a cestování do zahraničí je v Nigérii zaručena zákonem (viz zpráva Freedom House, ze dne 28. 1. 2015, Nigérie) a žalobkyně v azylovém řízení nikdy netvrdila, že by měla pohyb po Nigérii či přímo v nějakém konkrétním městě úředně či soudně omezen, naopak potvrdila, že po Nigérii cestovala a měla i patřičné finanční prostředky. K obavám z násilností páchaných Boko Haram a možnostem vnitřního přesídlení zdejší soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 302/2015-49 ze dne 14.3.2016 v němž se uvádí následující: *„Federální vláda se snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není rozhodně jednoduché (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012-68). (...) Nigérie (se) nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68). Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky islamistické sekty Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie, jsou tedy řešitelné vnitřním přesídlením.“* A to v případě žalobkyně konkrétně do oblastí na jihu země, kde je usídlena křesťanská většina, k níž se žalobkyně hlásí, a kde dle četných podkladů pro rozhodnutí opatřených žalovaným nedosahuje situace vnitřního či mezinárodního ozbrojeného konfliktu v azylově relevantním smyslu. Nadto soud poznamenává, že vzhledem k osobní situaci žalobkyně (mladá, svobodná žena, nemající žádné rodinné závazky) by byla její šance na vnitřní přesídlení v Nigérii rozhodně dobrá. Žalobkyně se však o

tzv. vnitřní přesídlení vůbec nepokusila a ani se nepokusila obrátit se a řešit své problémy u státních orgánů své vlasti. V této souvislosti se soud ve shodě s žalovaným pozastavuje nad obavami žalobkyně, že bude po svém návratu do Nigérie hledána a vyhledána členy skupiny Boko Haram, aby byla zabita z důvodu vyjádření skutečností, které tato skupina sama zveřejňuje, přičemž členové této skupiny nemají ani možnost kontrolovat osoby na vstupu do země a přístup k jejich záznamům. Soud ve shodě s žalovaným neshledává žádné racionální důvody, aby žalobkyně, jakožto obyčejná žena, měla být hledána po celé Nigérii, aby byla zabita za zveřejnění informací o činech prezentovaných samotnou teroristickou organizací. I okolnosti o opuštění Nigérie a příjezdu žalobkyně do České republiky přitom vzbuzují velké pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobkyně. Žalobkyně totiž uváděla, že při práci na farmě potkala neznámého muže, který jí měl nabídnout pomoc a bez jakýchkoliv podmínek zajistit a především zaplatit její leteckou cestu do České republiky včetně zajištění dokladů, které si neznámý muž ponechal u sebe. Tyto údaje výraznou měrou snižují celkovou věrohodnost azylového příběhu žalobkyně, včetně obav z ohrožení její osoby, kdy před orgánem policie jako důvod cesty do Evropy nejprve uvedla pouze vyhlídku lepšího života.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí sp.zn. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Pokud žalovaný

odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobkyně důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že

tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobkyně má možnost se po svém návratu do země usadit v místě, které bude považovat za bezpečné, stejně jako to učinily statisíce jejích krajanů. Žalovaný se opětovně vyjádřil k otázce vyhledání za účelem pomsty členy Boko Haram se závěrem, že akceschopnost Boko Haram je zcela zásadně omezena, jakož i oblast jejího působení a jeví se nelogické, aby byla žalobkyně hledána po celé Nigérii kvůli tomu, že hovořila o svém znásilnění, když totožné informace sama skupina zveřejňuje. Pokud jde o návrat neúspěšného žadatele do Nigérie, žalovaný na podkladě shromážděných informací uvedl, že nigerijský občan, který se vrací z dlouhodobého pobytu v zahraničí, je obecně považován za úspěšného občana. Soud tudíž po zhodnocení výpovědí žalobkyně, hlavního motivu jejího odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému jejímu rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Soud je přesvědčen, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je zcela účelová, došlo k ní poté, co žalobkyně byla kontrolována příslušníky Policie Spolkové republiky Německo a předána zpět do ČR a kdy jí hrozilo vyhoštění ze země. Tato situace je dostatečně vyjudikována, např. rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. dubna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně